

KRONIEK

logen in Vondel's drama stellen den regisseur vaak voor problemen. Bob de Lange heeft op verdienstelijke wijze een van deze weten op te lossen. Minder geslaagd was Uriël's verhaal van Jacques de Haas. Hij declameerde, maar beeldde niet uit. Een mislukking moet ik de rol van Gabriël van Vera Bondam noemen. Gabriël is de machtige aartsengel — niet een huiselijk welwillende, moederlijke vriendin. Ook de reien vormden niet het sterkste punt in deze opvoering. De overtuiging ontbrak. De behoefte aan show van De Meester, die tot fraaie vertooningen kan leiden, speelde hem hier parten. Deze reien vragen rust en eerbiedig luisteren naar Vondel's woord.

Hier mag geen afleiding zijn van gebaren of dans. Deze bezwaren vallen in het niet bij zijn eigen vertolking van Lucifer. Hij heeft prachtige effecten bereikt in schaduwbeeld, het flikkeren van zijn vleugels. Hij wist herinneringen op te roepen aan vroege schilderkunst. Zijn Lucifer wist hij te heffen boven het alledaagsche leven. De strijd van Lucifer is in den Hemel uitgestreden. Het drama, dat De Meester opvoerde, kende momenten van verstillings, van rust, waardoor deze strijd werd vastgelegd in beelden. Deze verstillings, deze uiterlijke schoonheid verhief den strijd op hooger plan.

Martha Dozy

V A R I A

HALCYON, driemaandelijksch tijdschrift voor boek-, druk- en prentkunst. Redactie en Uitgave bij A. A. M. Stols, te Rijswijk. Abonnementprijs f 15.— per jaar.

Een opmerkelijk nieuw tijdschrift! In zijn eerste nummer brengt het een collectie, ook naar den inhoud goede teksten, welke echter vooral gegeven worden om prachtig papier, mooie letters en goede gravures te kunnen toonen.

De *Goudy Monotype*, de *Grotius* van S. H. de Roos en vooral de *Lutetia* van J. van Krimpen zijn een lust voor de oogen. Speciaal op deze laatste letter raakt men niet uitgekeken. Men *drinkt 'm*, men zit er zich langzaam, met wel-lust, aan te verzadigen . . .

De letter van de calligrafe Erna van Osselen

bekoort mij daarentegen minder. Ze maakt een eenigszins onnatuurlijken indruk, o.a. door de streepjes in plaats van puntjes op de *i* en de *ij*. Ook de succes-letter genaamd *Libra*, van S. H. de Roos, zal, dunkt mij, op den duur vervelen. Ze heeft eenige verdiensten, maar de regels die eruit gezet worden, zijn tenslotte toch nogal warreilig; het is ook, ondanks de gegeven toelichting, niet in te zien waarom eigenlijk een aantal kapitalen de functie van kleine letters moesten vervullen en waarom dan juist de kapitalen B, E, G en R — noch om welke redenen de *i* en de *ij* hun puntjes niet hebben gekregen. Deze letter behaagt tegenwoordig aan vele adverteerders; maar de aangewezen feilen zijn tenslotte tot een zekere gewildheid terug te brengen en al wat daarnaar zweemt, is voorbestemd, ook voor de toe-

VARIA

komst van nieuwe lettersoorten fataal te worden; men denke aan de volkomen vergeetelheid waarin de aanstellerige architectenletters van een jaar of dertig geleden zeer terecht zijn verzonken.

Een gedeelte van den inhoud van dit fraaie tijdschrift is in het Fransch, Duitsch en Engelsch vertaald en ik kan getuigen dat althans het Fransch, op een aantal weinig belangrijke fouten na, heel goed is. Het feit zal al diegenen merkwaardig voorkomen, die weten dat dergelijke vertalingen in Hollandsche publicaties menigmaal den indruk maken, voor „la note gaie” te moeten zorgen.

J. T.

A. M. Hammacher, *John Raedecker*, Amsterdam, De Spieghel, en Antwerpen, Het Kompas, 1940, in-4°, 99 blz.

Onze lezers kennen de eigenschappen van Hammacher's beschouwingen te goed, dan dat het noodig, of zelfs oorbaar, zou zijn, er in zijn eigen tijdschrift nogmaals de aandacht op te vestigen. Dit dunkt mij echter geen reden, hun hier ter plaatse de vermelding van zijn boek over onzen grooten Hollandschen beeldhouwer John Raedecker te onthouden. Zij zullen er ons integendeel, naar ik met zekerheid verwacht, erkentelijk voor zijn, hen gewezen te hebben op een uitgave die èn door het onderwerp, èn door den tekst, èn door de rijke illustratie tot de meest opmer-

kelijke publicaties over beeldende kunsten behoort, welke den laatsten tijd in ons land land zijn verschenen.

J. T.

Jan Prins, *Veertig fabels van La Fontaine in het Nederlandsch weergegeven*, Antwerpen, Lectura-Uitgaven, en Den Haag, Boucher's Uitgeverij, 1940.

Aandachtige lezers van de Nederlandsche tijdschriften — o.a. van het onze — zullen in de afgelopen maanden hebben opgemerkt dat Jan Prins zich gezet had aan het vertalen van La Fontaine. Van zijn hand verschenen hier en daar een aantal van de beroemde fabels in Hollandsche zetting en wie, als ik, den vaderlandschen met den oorspronkelijken tekst vergeleek, zal hebben vastgesteld, dat er nagenoeg niets verloren was gegaan. Gemakkelijkheid van versificatie, duidelijkheid, puntige geestigheid: het is alles ongeveer als bij den Franschen dichter; diens verzen zijn bovendien tot in onderdeelen voortreffelijk begrepen. Het wordt hier geboekstaafd met vreugde, maar niet met verwondering, want van den eenvoudig-gevoeligen en zuiveren, maar tevens zoo studieuzen dichter die ons zoowel een vertaling van Plato's *Timaios* als zijn eigen *Tochten*, *Getijden* en *Verschijsningen* heeft geschonken, kon een prestatie als deze worden verwacht.

J. T.